

אבא

בשבוע השני של מלחמת לבנון השנייה, בין אזעקה לאזעקה יצא אבי החוצה לגינתו האהובה להשקות את צמחיו וקרס בין השיחים בעקבות אירוע מוחי ששיתק את אבריו, אך לא את מוחו. כשהגעתי טוטסי אמרה לי – "בואי נרים אותו וניקח אותו לבית".

אבא שאל: "מה קרה?" אז עניתי לו: "יכול להיות שהיה לך Stroke, תכף נראה מה אתך."

ואז אמר לי וחזר ואמר לנו כל הזמן: "תשאירי אותי בגינה, אני מעדיף לסיים את חיי על האדמה In my own garden."

זהו, פה מתחיל ומסתיים היום הסיפור של אבא.

חלפו ועברו מן העולם ימי תהילתו של בן אדם דעתן, עקשן, אינטליגנט, אינטלקטואל, ברוך כשרונות, יצירתי ובעל חוש הומור מטורף, בעל ראייה עצומה לחיים ולאלכוהול שלא רואה ולא סופר אף אחד ממטר, להוציא את אשתו האהובה.

מאז יולי 2006 שרדנו בקושי את הטיפול בו כשהוא מוציא עלינו והסובבים אותו את כל תסכוליו ומר ייאושו על שנהיה אדם נטול עצמאות, שאינו בר החלטה יותר בנוגע לחייו שלו. סבל וייסורים והרבה דמעות ורוגז היו מנת חלקו וחלקנו. לא כל-כך הבינו אותנו בתחילה שהרי ביקשנו לתת לו למות בזמנו שלו ובקיבוצו שכל כך אהב. התחייבנו לו ולמרבה המזל קיבלנו בסוף את מבוקשינו ומבוקשו – אבא נפטר ברכות במיטה חמה ויחס אוהב בבית-יונתן.

אבא התעקש לא לחיות כנכה ושנזכור שאת 80 השנים האחרונות שלו, שהיו לדבריו מספקות ונפלאות לא היה רוצה להחליף בכלום.

אז כך ניפרד ממנו, בטוב ובאנחת רווחה שנגאל מייסוריו והגיע לשקט ולשלוות עולמים.

אבא אהב את אמא כל-כך וחשב שהיא מתת אלוהים למרות שלא האמין באלוהים. אבי היה אגנוסטי בכל רמח אבריו, הוא טען שיש כוח ויש גורל, אבל לא אלוהים, שלפי הדת הרווחת הוא טוב ודגול שבמרומים.

אבא לא כל-כך ידע מה לעשות עם מורדי ואיתי בצעירותינו, שהרי היינו מזרעים שונים ואופיינו נרכש ממישהו לא ידוע, כך שלמרות כוונותיו הטובות לא הצליח לעכל אותנו כמו שצריך.

כשנהיה סבא הוא היה סבא מופלא, גאה, אוהב ומעריץ את נכדו ונכדותיו, ואכן זה היה פיצוי מושלם עבורנו.

תודה לכל מטפליו בזמנים האלו, תודה לכל מי שאהב אותנו בתקופה שהיה קשה לאהוב – במיוחד אותי.

סליחה מאבא נבקש אם לא הבנו אותו.

ותודה לכולכם שבאתם לחלוק לו כבוד אחרון –

אבא היה אומר לכם עכשיו – אני מת – מה זה חשוב - Forget it!

אבל אמא ואני אסירות תודה שבאתם לנחם.

הדסה.

